

щоб одвернути гнів Божий за святкування шевченкових роковин. А що як якийсь товариш о. Садовського нагадає це та й самого обвинуватить за зраду Христа? Адже тоді нічого не лишиться о. Садовському, як ударитися в груди й признатись, що і в своєму протесті проти Франкового ювілею довелось йому зрадити Христа.

Такі спокуси розставив лихий на ширих католиків, і треба зазначити, що вони не завжди щасливо між ними вміють прослизнути—без шкоди або своєму „християнству“, або своєму патріотизмові.

С. Є.

доволі чепурна.

С. Прокопович.

Нин. Садовський.—Християнське становище в справі 40-літнього ювілею Ів. Франка. Накладом автора. Стр. 12. Жовква 1913.

Міємо ще одну запашну квітку галицького клерикалізму—протест з „християнського“ погляду проти ювілею Франка. Автор, якого не треба змішувати з славним українським артистом, пише: „новітній псевдокультурний (!) світ, відкинувши глибокі проблеми про Бога і душу, винайшов собі сотні і тисячі різних інших менших і більших божків, бо обожує (?) всяких поетів, вчених, філософів, політиків, дипломатів і то не раз без різниці, чи вони сього варті (!) чи ні; правда, що це обожання часто досягає вершка темного і поганського ідолопоклонства;—однак ми, християни-католики, держимось Божої заповіді: „Не будеш мати иншого Бога!“ і для того соромимось всякого ідолопоклонства, не визнаємо жадних новітніх ідолів та поклонюємось тільки одному Богу“. Вистрілюючи з такого широко-католицького аркебуза на початку брошури, благочестивий автор закінчує її так: „католицьку віру... уважаємо за першу основу всякого—у найвищому розумінні цього слова—духовного, наукового (!) та культурного (!!) життя нашого народу“. „Амінь“ хочеться додати до цього казання на тему про згубного для праведних душ католицьких українського письменника. А він справді згубний на думку о. Садовського: він надужив свого хисту на шкоду вірі та зневагу божу, він ширив невірство, нищив христову науку... А через те „шанувати 40-літній ювілей такої діяльності Франка християнам не годиться, бо Франко був ворогом Христа, а шанувати ворога Христа, значить зраджувати Христа—а це є проти нашої совісті“. І ще раз „амінь“ хочеться промовити... Тільки даремно о. Садовський зопсував своє казання давши у приклад Франкові... Шевченка! Забув, певне, як недавно ще клерикали потріпували ім'я Шевченка на всяких духовних соборчиках та викликали за богохульство, як справляли служби,